

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 519

Ἔτος ΚΒ'.

1 Ἰουνίου 1967 (Π.Ο.Η)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Λαμπρὰ καὶ παμφανὴς δι' ἅπαντας τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανοὺς εἶναι ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς.

Ὀλίγας ἑορτὰς ἑορτάζει ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἡμῶν, ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μετὰ τοσαύτης μεγαλοπρεπείας καὶ ἐπιστημότητος, μετ' ὅσης πανηγυρίζει τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ εἰς ὀλίγας ἑορτὰς παιανίζει θριαμβωτικῶς τοιοῦτους θεοπνεύστους καὶ ἐξόχους ὁμίλους. Ὑψηλὴ καὶ μυστηριώδης ἡ ὑπόθεσις τῆς σεβασμίας ταύτης ἑορτῆς, ἀπερίγραπτον τὸ ὄψος καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς, πολυτιμότης καὶ σωτήριος ἡ ἐξ αὐτῆς ὠφέλεια, ὅταν καλῶς γινώσκωμεν καὶ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὰ μυστηριωδῆ καὶ ὑπερφανῆ τελεσθέντα κατὰ τὴν ἱστορικὴν ταύτην καὶ μοναδικὴν ἡμέραν.

Κατὰ τὴν πεντηκοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ καὶ δεκάτην ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως αὐτοῦ, πληροῦται ἡ ἐπαγγελία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἥτοι ἡ πανηγυρικὴ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν μέσῳ ἀνέμου σφοδροῦ, ὑπὸ μορφήν πυρίνων γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἑνδεκα Ἀποστόλους καὶ τοὺς λοιποὺς ἐν Ἱερουσαλὴμ Μαθητάς καὶ Μαθητρίδας. Ἰδοὺ μὲ τίνας λέξεις καὶ μὲ ποῖαν ἀσύγκριτον λιτότητα ἱστορεῖ ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς τὴν κάθοδον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ μεγίστου τούτου καὶ πανευφροσύνου γεγονότος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου, ἐν τῇ περικοπῇ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

«Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπληρώσεν ὅλον τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι. Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμερι-

ζόμεναι γλῶσσαι ὥσερ πυρὸς, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν. Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι». (Πράξ. 2 - 3).

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, «ἡ τοῦ Παρακλήτου φωσφόρος χάρις» ἐπιφοιτᾷ εἰς τὴν ἱερὰν Σύναξιν τῶν Μαθητῶν, ὅπως τοὺς ἐνδύσῃ «δύναμιν ἐξ ὕψους», δύνανται θεότῃ τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ τῶν. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, τὸ ὑπερφανὸν τῆς Ἱερουσαλὴμ καθίσταται ἡ πνευματικὴ κολυμβήθρα τῆς χάριτος καὶ οἱ πρῶν ἁγίοις ἐνδεδυμένοι τὴν ἀκαταγώνιστον πανοπλίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ρίπτουν τὰ πνευματικὰ τῶν δίκτυα.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, οἱ Μαθηταὶ λαμβάνουν τὴν ἀνωθεν γέννησιν, τὸ βάπτισμα τοῦ Πνεύματος διὰ τῆς ἐπιφοιτήσεως αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ ἐνισχυθέντες, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου πληρωθέντες καὶ ὑπὸ νέου ζήλου, φωτισμοῦ καὶ θείων χαρισμάτων διάπυροι γενόμενοι, μετὰ παρρησίας καὶ θάρρους τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐνώπιον τοῦ συγκεντρωθέντος λαοῦ κηρύττουν τρεῖς χιλιάδας ψυχὰς εἰς τὴν ἀληθινὴν καὶ σωτήριον πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῆς εἰδωλολατρείας ἐπιστρέφουν καὶ οὕτω τὴν πρώτην Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν θεμελιώνουν καὶ συγκροτοῦν, τὴν προβαίνουσαν μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐκπληροῦται ἡ προφητεία τοῦ Ἰωήλ ἡ λέγουσα :

«Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεῦσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνέπνια ἐνυπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανί-

σκοι ὁμῶν ὁράσεις ὄφονται». (Ἰωήλ κεφ. Γ' στίχ. 1 - 2).

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, διὰ τῆς ἐπιδημίας τοῦ Παρακλήτου, τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ αἰωνίου θανάτου, κατὰ τὴν προαιώνιον τοῦ Θεοῦ βουλήν.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐκ τούτου κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐορτάζει τὰ γενέθλιά της καὶ διακηρύττει τὴν θεϊαν τῆς σύστασιν καὶ τὴν ἐνὰ τοὺς αἰῶνας σωτήριον ἀποστολήν της, ὑπομνησκουσα εἰς ἡμᾶς τὴν πληθύν τῶν πνευματικῶν εὐεργετημάτων, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς Αὐτῆς Δομήτωρ ἐπεδοκιμασε καὶ ἐχορήγησεν ἀφειδῶς μέσφ αὐτῆς εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ταύτης λοιπὸν τῆς ἐορτῆς τὴν ἀνάμνησιν θὰ ἐπιτελέσωμεν. Διὸ καὶ ἡμεῖς κλίνοντες τὰ γόνατα θέλομεν ἐπικαλεσθὶ τὸν Ἐπουράνιον ἡμῶν Βασιλέα καὶ Κύριον, ἵνα μεταδώσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς τὰ τέκνα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς τὸ φωτίσαι τὰς ἡμετέρας διανοίας καὶ στηρίξαι τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, διότι κατὰ τὸ Κυριακὸν λόγον «ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀλήθειας ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν». (Ἰωάν. ιστ' 13).

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι ἡ δημιουργικὴ καὶ συνεκτικὴ αἰτία τῶν πάντων. Αὐτὸ ἀοράτως συντηρεῖ καὶ συνέχει τὴν κτίσιν, ὅπως φάλλει ὁ ψαλμοδός.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ἡ θεία δύναμις, ἡ ἐξασφαλίζουσα εἰς ἡμᾶς τὴν ζωὴν, τὴν παρούσαν καὶ τὴν μέλλουσαν, διότι εἶναι «ζωῆς χορηγός».

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ ἀνέπλασε τὸν κόσμον, ἐξηγυγένισε τὴν ἐξηγερμένην φύσιν καὶ κατήρθυνε τὰ θήματα τῆς ἀνθρωπότητος εἰς ὀρίζοντας νέους.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον παρέχει εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν ἀνακατασκευὴν καὶ ζωοποιὸν τοῦ θύναμιν, ἵνα κατὰ τὴν «καινὴν κτίσιν» ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοὺς ἁγίους Πατέρας καὶ Ποιμένας καὶ Διδασκάλους καὶ τοῦτο ἀνέδειξε τοὺς ἁγίους Πατέρας «τὰ φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας» καὶ τοὺς κατέστησεν φάρους τηλαυγεῖς καὶ «πολυφώτους ἀστέρας τοῦ νοητοῦ στερέωματος».

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ γίνεται ἐντὸς ἡμῶν πηγὴ ἐνεργείας καὶ δυνάμεως καὶ ἐκεῖνο, δι' ὃ ἐπιτυγχάνομεν ἐν τῇ φαύλῃ κόσμῳ ζῶντες τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν ἡμῶν, τὴν σωτηρίαν, τὸν ἁγιασμόν. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐνισχύει καὶ παρηγορεῖ ἡμᾶς εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὰς περιπετείας τοῦ ἀστάτου καὶ πολυκυμάντου βίου ἡμῶν. Διὰ τοῦτο τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καλεῖται Παράκλητος - Παρηγορία.

Περὶ τῶν ποικίλων χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁμιλῶν ὁ θεὸς Παῦλος θριαμβευτικῶς ἐπιλέγει: «**Πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἐκάστῳ καθὼς βούλεται.**»

Ὁ ἱερός τῆς Ἐκκλησίας Ὑμνογράφος, ἔνθους καὶ ἐκστατικὸς πρὸ τῶν χαρισμάτων, τῶν πολλαπλῶν ιδιοτήτων καὶ τῶν ἐνεργημάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀδελφικῶς: «**Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ ἀγραμμάτους σοφίαν ἀδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.**»

Ἀς ἀρκεσθῶμεν εἰς τὰ ἐλάχιστα ταῦτα καὶ ἀς ἀφήσωμεν τοὺς ἱεροὺς ἀσματογράφους νὰ ἐξάρουν τὸ μέγα τοῦτο γεγονός τῆς Καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκπληρώσεως τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Σωτήρος καὶ συμπληρώσεως τῆς ἐλπίδος τῶν ἀπ' αἰῶνων πιστῶν περὶ τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ κοινωνίας αὐτῶν καὶ νὰ διδάξουν τὰ συμφέροντα καὶ σωτήρια τοῖς πιστοῖς.

Ἀς ἀναπέμψωμεν, ὅθεν, θερμὴν δέησιν πρὸς τὸ πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας, ὅπως κατέλθῃ καὶ ἐφ' ἡμᾶς, κράζοντες πρὸς Αὐτόν: «Πνεῦμα Πανάγιον, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπανόμενον· λάμψε εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν· γενοῦ ὁδηγός εἰς πάντας ἡμᾶς καὶ εἰς τὸν κόσμον ὅλον, ἵνα εὕρωμεν καὶ βαδίσωμεν τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας· ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν καὶ οἰκτρῶν δούλων σου καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡ θεε Παράκλητε, κάτελθε καὶ ἐφ' ἡμῶν, τῶν γονυπετῶς ἐπικαλουμένων Σε κατὰ τὴν Ἁγίαν ταύτην καὶ ἱερὰν ἡμέραν.

Ὡς πνοὴ βιαία ἐκρίξωσον τὰ πάθη ἡμῶν. Ὡς ποταμὸς γονυμοῖς ἀρδεύσον τὴν ἡθικὴν ξηρασίαν ἡμῶν. Τὴν φύσιν ἡμῶν ἐπὶ τὰ κρεῖττω μετέπλασσον. Τὴν ψυχὴν ἡμῶν πάντων τῶν μεγάλων καὶ ποικίλων σου χαρισμάτων πληρώσον. Ἐν δὲ τῇ μέλλοντι, τῶν ἐπουρανίων ἀγαθῶν καὶ τῆς αἰωνίου χαρᾶς ἀξιώσον. Γένοιτο!

Ὁ πάππος, ὁ υἱός

καὶ ὁ

μικρὸς Θωμᾶς

Πτωχὸς γέρον συνέζη μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του, παρὰ τοῦ ὁποῦ ἤλπιζε περίθαλψιν καὶ περίθαλψιν εἰς τὰ ἔσχατα καὶ ἀσθενῇ γηρατειᾷ του. Ἀλλ' ἀπὸ ἐπὶ τινα χρόνον διέθρε φεν ὁ υἱὸς τὸν γέροντα πατέρα του, δυσαρεστηθεὶς ἡμέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος κατ' αὐτοῦ, τοῦ λέγει ὅτι πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του, διότι δὲν δύναται πλέον νὰ τὸν συντηρῇ.

— Καὶ πῶς θὰ ζήσω; ἐρωτᾷ αὐτὸν ὁ δυστυχὴς γέρον.

— Νὰ ζητιανεύῃς. Τοῦ ἀπαντᾷ ὁ σκληρόκαρδος υἱός.

Ἡ ὁμιλία αὕτη ἐγένετο ἐνώπιον τοῦ ὀκταετοῦς Θωμᾶ, ἐγγόνου τοῦ δυστυχοῦς γέροντος, ὅστις ἀγαπῶν τὸν πάππον του, ἐπερίμενε μὲ θλίψιν νὰ ἴδῃ ποῖα θὰ εἶναι ἡ ἐκδοσις τῶν σκληρῶν λόγων τοῦ πατρὸς του.

Ὁ γέρον ἐστέναξε· θαθέως, ἐδάκρυσε, καὶ παρεκάλεσε τὸν ἐγγονόν του Θωμᾶ νὰ τοῦ φέρῃ ἐκ τοῦ παρκαχμένου δωματίου ἓνα μάλλινον κάλυμμα, διὰ νὰ ἐχῇ αὐτὸ ὡς στρώμα καὶ ἐφάπλωμα εἰς τὴν πλανητικὴν καὶ ὑπαίθριον ζωὴν του. Ὁ Θωμᾶς ἔτρεξεν ἀμέσως πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τοῦ πάππου του· ἀλλ'

ΝΕΕΣ Ἐκδόσεις**ΔΙΧΩΣ ΦΩΛΙΑ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑ...**

Ἡ ἔκδοσις τοῦ «ΔΙΧΩΣ ΦΩΛΙΑ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑ...» ἐγκαινιάσκει μὴ νέα σειρά ἐκδόσεων, αἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν προσκοπὰ στὴ σύγχρονη λογοτεχνία, ὑλοποιήσας τοῦ προβληματισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας καὶ ταυτόχρονα ἀξιοποιήσι πρὸς χάριν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀνεκτίμητης Ὁρθοδόξου παραδόσεως.

Τὰ πρῶτα βιβλία αὐτῆς τῆς σειράς εἶναι δύο διηγήματα τοῦ Ἀρχ. Νικοδήμου, «ΔΙΧΩΣ ΦΩΛΙΑ» καὶ «ΜΗΤΕΡΑ...» ποὺ κυκλοφοροῦν ταυτόχρονα αὐτὲς τὲς ἡμέρες.

Ζωντανά, θαυσιὰ, ἐγγίζουσιν καὶ τὰ δύο τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, τὴν κατανοοῦν καὶ τὴν ἐρμηνεύουσιν. Φέρουσιν στὴν ἐπιφάνεια τὴν ἔντονη ἀνησυχία τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων, ποὺ δλεῖσιν νὰ περνᾷ ἀπὸ καμίνι δοκιμασίας ἢ σκατογενεακῆ τους ζωῆς. Οἱ ἥρωές του ἀνθρώπινοι, προσγειωμένοι, εἶναι γνήσια παιδιά τῆς ἐποχῆς μὲ πνευματικὴ ὅμως ἀντοχή, ποὺ τοὺς δίνει τὴν ικανότητα νὰ τὴν ξεπερνοῦν καὶ νὰ ἀνακαλύπτουν τὴν παρουσία καὶ τὴν ἀναδημιουργία τοῦ Πνεύματος. Ἔτσι γίνονται οἱ αἰριανοὶ ἄνθρωποι, μὲ τὶς νέες ἐλπίδες καὶ τὶς νέες προοπτικές.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Αἱ περισσότεραι ἀπὸ τὰς δυστυχίας μας προέρχονται ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἰδέαν, ποὺ ἔχομεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, ποὺ καταβάλλομεν διὰ νὰ μεγαλώσωμεν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θέσιν μας.

Μέγας τις ἀνὴρ λέγει ὅτι, τὸ γλυκύτατον τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων εἶναι τὸ νὰ εἶναι κανεὶς λησμονημένος ἀπὸ ἄλλους, πλὴν ἑκείνων, οἱ ὅποιοι τὸν ἀγαποῦν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι προξενοῦν ἀνησυχίαν μᾶλλον παρά χαράν.

Ὅταν, τὸ ταχύτερον, τελειώσωμεν τὸ καθήκον μας καὶ ἐκπληρώσωμεν τὴν ἀποστολήν μας, τὸ καλύτερον ποὺ ἔχομεν νὰ κάμωμεν, εἶναι νὰ ἐξαφανισθῶμεν ὅλως διόλου.

λὰ φέρων τὸ περικάλυμμα, ἀντὶ νὰ δώσῃ αὐτὸ εἰς τὸν πάππον, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα του, πρὸς τὸν ὅποιον, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἶπε νὰ κόψῃ αὐτὸ εἰς δύο.

— Καὶ διατί; Τὸν ἠρώτησεν ὁ πατήρ του.

— Διότι εἶναι πολὺ μέγας, ἀπήντησεν ὁ Θωμᾶς. Τὸ μυστὸ φθάνει διὰ τὸν πάππον μου. Τὸ δὲ ἄλλο μυστὸ ἴσως χρειασθῇ σὺ, πατέρα μου, ὅτε καὶ σὺ γηράσῃς καὶ ἐγὼ σὲ διώξω τότε ἀπὸ τὸ σπίτι μου, καθὼς σὺ διώκεις σήμερον τὸν γέροντα πατέρα σου.

Οἱ ἀφελεῖς οὗτοι λόγοι τοῦ μικροῦ Θωμᾶ ἐπροξένησαν θαυμάσιον ἐντύπωσιν εἰς τὸν σκληρὸν καὶ ἀχάριστον υἱόν, ὅστις συνελθὼν εἰς ἑαυτόν, ἔπασσε γονυπετῆς ἐνώπιον τοῦ γέροντος πατρὸς ζητῶν μετὰ δακρύων συγγνώμην διὰ τὴν κακὴν συμπεριφορὰν του.

« Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ- ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἑτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολλάρια 2
» Ἑτησίᾳ » 4
Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

ΕΙΣΦΟΡΑΙ**ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ**

Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Αὔξεντιος	1.000.—
Σεβ. Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ.κ. Ἀκάκιος	336.—
Σεβ. Ἐπίσκοπος Σαλαμίνας κ.κ. Γερόντιος	464.—
Ἀρχ. κ.κ. Θεόφιλος Τσίρμπας, Πρωτοσ.	442.—
Παν. Ἱερομ. Γεώργ. Τσιφόρος (Ἀμερικῇ)	30.000.—
Λυκοῦργος Μαρινᾶκος Ντιτρόιτ Ἀμερικῇ	30.000.—
» » Ἀγίων Ταξιαρχῶν Ν. Ἡρακλείου	800.—
» » Ἀγίου Σπυρίδωνος Λαμίας	655.—
Δ.Σ. Παραρτήματος Βόλου	600.—
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίας Φιλοθέης	575.—
» » Ἀγίας Αἰκατερίνης Ἀθηνῶν	500.—
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγαλήφειας Σπάτων	500.—
κ. Ἰωάννης Παπανικολαΐδης	500.—
Ἱερὸς Ναὸς Ὑπαπαντῆς Μαρκοπούλου	330.—
» » Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀθηνῶν	263.—
» » Ἀγίου Μητῆ Πειραιῶς	267.—
Ἱερὸς Ναὸς Προφ. Ἡλίου Διοσκοῦ	260.—
» » Ἀγίου Φιλίππου	255.—
» » Ὑπαπαντῆς	250.—
Ἱερὸς Ναὸς Μεταμρφώσεως	251.—
» » Κοιμήσεως Ὑσακίου	236.—
Πρωθιερεὺς Μιχ. Σαδόπουλος Δράμα	200.—
Ἱερὸς Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Χαλκίδος	200.—
» » Ἀγίου Ἀρτεμίου	188.—
» » Κοιμήσεως Πειραιῶς	180.—
» » Ἀγίου Νικολάου Χαϊδαρίου	180.—
» » Ἀγίου Παύλου	150.—
» » Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης	150.—
» » Ἀγίων Τριῶν Παρθένων	150.—
» » Εὐαγγελιστρίας Καραβά	140.—
» » Ἀγίων Θεοδώρων	130.—
Ἱερὸς Ναὸς Ἀγ. Φανουρίου Κορωπίου	100.—
Αἰθρ. Δημητ. Κοτσικίνας Λεσβετίας	100.—
» » Ἀγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνας	100.—
» » Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ	95.—
» » Εὐαγγελιστρίας Κουκουβάνας	70.—
» » Ἀγίου Ἀχιλλεῖου	70.—
» » Ἀγίου Ἀγδρέου	55.—
Σύνολον	70.742.—

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Ὁ ἱερεὺς καὶ τὸ κήρυγμα

Οἱ μαθηταὶ τῆς Ἐφέσου, διὰ τοὺς ὁποίους, κάμνουν λόγον αἱ Πράξεις (ιθ', 2) ἐβαπτίσθησαν «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅταν ἐκήρυξεν εἰς αὐτοὺς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ὁ Ἀπόστ. Παῦλος. Πρωτύτερα, πού δὲν ἤξευραν «οὐδὲ εἰ Πνεῦμα Ἁγίον ἐστίν», ἔμεναν μακρὰν ἀπὸ τὸν Χριστόν. Ἡ πίστις λοιπόν, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πληροφориάν, τὸ κήρυγμα. «Πῶς πιστεύωσιν, οὐ οὐκ ἤκουσαν;» ἐρωτᾷ ὁ ἴδιος ἀπόστολος εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους (ι' 14 - 17). «Πῶς δὲ ἀκούσωσι χωρὶς κηρύσσοντος;... ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, ἡ δὲ ἀκοή διὰ ρήματος Θεοῦ».

Διὰ τὴν ὑπάρχῃ λοιπὸν χριστιανικῇ ζωῇ ἀπαραίτητον εἶναι τὸ κήρυγμα. Θὰ ἐργώσῃ αὐτὸ τὰς ψυχὰς, θὰ τὰς καλλιεργήσῃ, θὰ σπείρῃ μέσα εἰς αὐτάς τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας. Καὶ «ὁ αὐξάνων Θεός» θὰ τὰς εὐλογήσῃ διὰ τὴν δημιουργηθῆ εἰς τὴν κοινότητα ἢ συνειδητῇ χριστιανικῇ ζωῇ. Τὸ κήρυγμα, διδάσκει τὸν λαὸν τὰ πιστευτέα καὶ τὰ πρακτέα. Ἀναξωπυροὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, κινεῖ τὴν βούλησιν εἰς ἔργα φιλαλληλίας καὶ ἀγάπης καὶ ἀπεργάζεται ἐκ τῶν χριστιανῶν παραδείγματα τρανόφθογγα τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως, τὰ ὁποῖα τεραστίαν δυνάμιν ἀσχοῦν εἰς τὴν ζύμωσιν τοῦ βλοῦ φυράματος, τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας... Ἐκκλησία ἀνευ κηρύγματος εἶναι καταδικασμένη εἰς νεκροφάνειαν καὶ νάρκη ἐπὶ ζῆμιά· προφανεῖ ποικιλομένων καὶ ποικιμένων.

Ἐκκλησία μὴ δίδουσα τὴν προσήκουσαν σημασίαν εἰς τὸ κήρυγμα καὶ μὴ φωτίζουσα δι' αὐτοῦ τὸν λαὸν αὐτῆς δημιουργεῖ τὰς μάζας τῶν τυφλῶν δεισιδαιμόνων καὶ τυπολατρῶν, οἵτινες, ὡς ἡ μακραίων ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ, ἐγένοντο ἀφορμὴ σκανδαλισμοῦ, ἡθικῆς καταστροφῆς καὶ δὴ καὶ ἐγκλημάτων» («Ὁ ἱερεὺς» ἐκδ. 6', σελ. 43 - 44). Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς «τὸ κήρυγμα τυγχάνει διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐξ Ἰσοῦ ἀναγκαῖον, ὅσον καὶ ἡ λατρεία», τονίζει εἰς τὴν Ὀμιλητικὴν τοῦ ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Π. Ν. Τρεμπέλας.

«Ἀνάγκη, λοιπὸν τῷ διδασκάλῳ σπείρειν καθ' ἑκάστην, ὡς εἰπεῖν, ἡμέραν τὸν λόγον» (ἰ. Χρυσόστομος, Μ.Ε.Π. 48, 680). Πρέπει μὲ ζῆλον καὶ θέλησιν νὰ κηρύττῃ ὁ ἱερεὺς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴ ἔχῃ καμμίαν ἀμφιβολίαν διὰ τὴν εὐεργετικὴν του ἐπίδρασιν εἰς τοὺς χριστιανοὺς. Εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ μὴ καρποφορήσῃ ἕνα κήρυγμα χριστιανικόν; Ἦμπορεῖ νὰ μὴ ἔχῃ ὅμοια ἀποτελέσματα. Ἐξάπαντος ὅμως θὰ φανοῦν ἄργότερα. Εἶναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νὰ ἀκούουν οἱ χριστιανοὶ συνέχεια τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴ γίνωνιν καλύτεροι. Αἱ «σταγόνες» τοῦ κηρύγματος θὰ «κοιλάνουν» τὴν ψυχὴν τῶν χριστιανῶν.

Πῶς θὰ ἀνταποκριθῇ τὴν ὥρα ὁ ἱερεὺς εἰς τὸ ἐπιτακτικόν του αὐτοῦ καθήκον; Βαρὺ καὶ δύσκολον καθήκον. Καὶ μάλιστα, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἡ σχετικὴ κατάρτισις.

Ὁ Θεολόγος ἱερεὺς κατέχει τὰ ἐφόδια διὰ τὸ ἔργον αὐτό.

Γνωρίζει τὴν τεχνικὴν τοῦ κηρύγματος. Εἶναι εἰς θέσιν νὰ κάμῃ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν διαπραγματεύσιν τοῦ θέματος καὶ κατόπιν τὴν ἀπαγγελίαν του εἰς τὸν λαόν, δηλαδὴ τὸ κήρυγμα. Καὶ δὲν θὰ ἔχῃ καθόλου ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἀσήμενον βοήθειάν μας, ἐὰν ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του τὰ παρακάτω: «Οὐχὶ οἱ κανόνες τῆς τέχνης παράγουν τὸν ἰσχυρότερον πείθοντα λόγον, ἀλλὰ προσωπικότης ταυτισθεῖσα μετὰ τῆς ἀληθείας τοῦ θέματος, περὶ τὸ ὁποῖον στρέφεται ὁ λόγος... Ὁ ἱεροκήρυξ, οὗτος ὁ βίος δὲν παρουσιάζεται ἐν πᾶσι σύμφωνος πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοῦ κηρυττόμενα, ὁμοιάζει τὸ ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐνῷ διὰ τῶν σημάνσεων αὐτοῦ κυττᾷ τὴν δωδεκάτην, διὰ τοῦ δείκτου δείκνυει τὴν ἐνδεκάτην». (Π. Τρεμπέλα «Ὀμιλητικὴ», σελ. Α' καὶ ΒΒ'). Ὁ χρυσοῦς κανὼν τοῦ κηρύγματος: «ὅ,τι κηρύττεις νὰ τὸ ἔχῃς κάνει πρῶτα σὺ κανόνα τῆς ζωῆς σου».

Καὶ ὁ ἀπόφοιτος ὅμως τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἔστω καὶ ὀλιγώτερον εὐκόλα, ἡμπορεῖ πάντως νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ κηρυκτικὰ του καθήκοντα. Ἔχει διδαχθῇ καὶ αὐτὸς πῶς νὰ καταστρώσῃ τὸ κήρυγμα καὶ πῶς νὰ ἐπωφεληθῇ τὰ βοηθήματα, πού εἶναι ἀφθονα. Φθάει νὰ ὑπάρχῃ ζῆλος καὶ φιλοπονία καὶ θὰ εὐρεθῇ τὰ ὀλίγα, ἀλλ' ἐποικοδομητικὰ λόγια νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς χριστιανοὺς του.

Διὰ τὸν ἱερέα βέβαια πού ἐτελείωσε τὸ Δημοτικὸν μόνον, τὸν ἱερέα ἐπὶ μὲ τὰ ὀλίγα γράμματα, τὸ πρᾶγμα εἶναι διαφορετικόν. Αὐτὸς δὲν ἤκουσεν εἰδικὰ μαθήματα διὰ τὸ πῶς γίνεται τὸ κήρυγμα, οὔτε γνωρίζει τὸν τρόπον τῆς ἐκμεταλλεύσεως βοηθημάτων. Θὰ ἀφήσῃ λοιπὸν τοὺς χριστιανοὺς του ἀβοηθήτους καὶ ἀδιαφωτιστούς; Δὲν θὰ φωτίσῃ τὸν ὁδόν των μὲ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ; Σήμερον μάλιστα πού τόσοι πολεμοῦν τὴν πίστιν μας καὶ εἰς ἐποχὴν πού δίδουν καὶ παίρνουν τὰ ἀθεϊστικὰ κηρύγματα; Κάτι πρέπει νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὰ μέτρα τῆς ἱκανότητός του. Δὲν ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ κήρυγμα ἰδικόν του.

Ἀς τὸ παραδεχθῇ αὐτὸ χωρὶς λύπην, μὲ εἰλικρίνειαν καὶ ταπεινώσιν καὶ ἀς ἀφήσῃ τὴν πένναν καὶ τὸ χαρτί.

Ἀς μὴ θελήσῃ αὐτὸς νὰ μιμηθῇ μερικοὺς ἄλλους ἱερεῖς τοῦ δημοτικοῦ, πού δὲν ἔχουν τὴν αὐτεπίγνωσιν καὶ γράφουν κηρύγματα καὶ τὰ ἐκφωνοῦν μὲ στόμφον καὶ φαντάζονται τὸν ἑαυτὸν των ὡς ἕνα καινούργιον Χρυσόστομον, ἐνῷ εἶναι ἀπλὰ θύματα τοῦ ἐγωῦσμου των καὶ γίνονται περίγελως τῶν ἐνοριτῶν των.

Ἀς κάμῃ αὐτὸς κάτι πρὸ φρόνημον καὶ πρὸ ὠφέλιμον καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Κυκλοφοροῦν ἕνα πλήθος συλλογὰν κηρυγμάτων.

Πολλοὶ ἱερεῖς μετεχειρίσθησαν τὴν ἡσφαλισμένην αὐτὴν μέθοδον μὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Θὰ ἐρευνήσῃ λοιπὸν ὁ ἱερεὺς, θὰ εὕρῃ τὸ κήρυγμα πού τοῦ χρειάζεται καὶ θὰ τὸ μελετήσῃ εἰς τὸ σπῆτι του καλὰ. Πρέπει πρῶτα νὰ καταλάβῃ καλὰ τὸ νόημα

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

(Μέρος 28ον)

Ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἁγίων ἐπιθυμιῶν

Οἱ ζῶντες ὑπερκοσμίως καὶ δοίως εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, πνευματικοὶ ἄνθρωποι ἢ Μοναχοί, διακατέχονται πάντοτε ὑπὸ ἁγίων ἐπιθυμιῶν. Εἰς τὴν ψυχὴν των ἀνάπτουν εὐγενεῖς καὶ θεῖοι πόθοι, εἴτε τὸ πάθος τῆς ἡθικῆς τελειώσεως καὶ πλήρους ἐνώσεως μετὰ τὸν Θεόν, εἴτε ὁ πόθος τῆς σωτηρίας τῶν ἀδελφῶν των, εἴτε ἄλλος τις ὑψηλὸς καὶ οὐράνιος πόθος. Καὶ πῶς ἐπιδιώκουν τὴν πλήρωσιν τῶν ἁγίων πόθων καὶ ἐπιθυμιῶν αὐτῶν; ἀναμφισβήτητως, διὰ τῆς προσευχῆς.

Διὰ τῆς ἀδιαλείπτου καὶ συντόνου προσευχῆς οἱ «ἐκλεκτοὶ» λαμβάνουν «πᾶν δῶρημα τέλειον». «ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων». Ὁ ἀδελφός Θεόδωρος Ἰάκωβος βεβαιῶι τοῦτο σαφῶς λέγων: «Πολλὰ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη».

Δὲν λείπουν ὅμως καὶ αἱ περιπτώσεις, εἰς ἃς αἱ πνευματικαὶ ψυχαὶ ἀγωνίζονται εἰς τὰς προσευχὰς «στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» καὶ «δακρύων κρουνοῖς» καὶ ἀπάντησιν δὲν λαμβάνουν.

Θὰ πρέπει γὰρ πιστεύσωμεν τότε, ἢ ὅτι ὁ Θεὸς τὰς δοκιμάζει διὰ τῆς παιδείας, τῆς ἀγωνίας, τῆς προσοχίας καὶ τῆς ἀναμονῆς εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ Θεοῦ ἢ τὸ ζητούμενον ἐὰν δοθῇ, θὰ ζημιώσῃ αὐτὰς πνευματικῶς.

Ἡ λήψις ἐνὸς πνευματικοῦ χαρίσματος, μιᾶς ἀρετῆς, μιᾶς οὐρανόθεν δωρεᾶς δύναται ἐνίοτε γὰρ διηγήσῃ τὸν εὐσεβῶς καὶ ἐναρέτως ζῶντα εἰς τὴν ἑπαύσην, τὴν ἀλαζονίαν, τὴν ὑπερηφάνειαν. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς δὲν ἀποβαλεῖ τὸ χάρισμα, διότι προβλέπει τὴν ἀπώλειαν τοῦ πλάσματός Του.

Ὅταν ὁ Θεὸς δὲν ἐκπληροῖ τὰς ἁγίας καὶ εὐσεβεῖς ἐπιθυμίας τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, τότε ἐκείνος ἐν ὑπαμονῇ καὶ ψυχικῇ ἀγαλλιᾶται πρέπει γὰρ ἀναφωνῇ (Ἠσαίας μ', 2 - 9).

μετὰ τοῦ θεορρήμονος Παύλου «τίς ἐγνωσὺν Κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος Αὐτοῦ

ἐγένετο; ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα Αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ Αὐτοῦ!»

Ὁ Πανάγαθος Θεὸς «ὁ χορηγὸς παντὸς ἀγαθοῦ καὶ πάσης χάριτος» χορηγεῖ τότε μόνον, ὅταν τὸ χορηγούμενον δὲν θλάτῃ τὸν λαμβάνοντα, ἀλλὰ τὸν ὠφέλῃ. Ἄρα πᾶσαι αἱ ἅγαι ἐπιθυμίαι ἐκπληροῦνται, ἀφοῦ καὶ αἱ μὴ ἐκπληρούμεναι ἀποβλέπουν εἰς τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ ἅγιοι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἵτινες διεφλέγοντο καθ' ἑλπὴν αὐτῶν τὴν ἐπὶ γῆς ἁγίαν βιοτήν ὑπὸ ἁγίων ἐπιθυμιῶν εἶδον ταύτας σχεδὸν πάντοτε ἐκπληρούμενας, διότι καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκαμπτον πολλακίς διὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ διαπύρων προσευχῶν των ἐκζητοῦντες ἐνίοτε τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀπολωλὸτος προβάτου ἢ τὴν ἰδικὴν των πνευματικὴν τελείωσιν ἢ τὴν ἀποτροπὴν τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, ὁ πνευματικῶς ζῶν ἄνθρωπος ἢ Μοναχὸς ὀφείλει νὰ ἐλέγχῃ τὰς ἐπιθυμίας του, ἐὰν εἶναι ἅγαι καὶ ἀρεσταὶ εἰς τὸν Θεόν καὶ κατόπιν νὰ ζητῇ τὴν πλήρωσιν αὐτῶν. Ἐὰν δὲ διαπιστώσῃ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι αἱ ἐπιθυμίαι του εἶναι ἅγαι καὶ οὐράνιοι, ἃς προσεύχεται ἀνεκδοιάστως καὶ φλογερῶς πρὸς ἐκπλήρωσιν αὐτῶν, ἔχων κατὰ νοῦν τὸ Ψαλμικὸν λόγιον: «Θέλημα τῶν φοβουμένων Αὐτὸν ποιήσει καὶ τῆς θεήσεως αὐτῶν εἰσακούσεται».

Ἄς πληροῖ τὰς ψυχὰς ἡμῶν οὐρανόθεν χαρὰς καὶ πνευματικῆς εὐφροσύνης ἢ προαναφερθεῖσα Διαβιτικὴ ρῆσις καὶ ἃς προσπαθήσωμεν νὰ ἐγκαθηιδρύσωμεν ἐν ἡμῖν «τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ», ὅστις ἀποτελεῖ «ἀρχὴν σοφίας», ἵνα οὕτω λαμβάνοντες παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν πλήρωσιν τῶν αἰτημάτων ἡμῶν δοξάζωμεν Αὐτὸν ἐν λόγοις καὶ ἔργοις γενομένοι αἵτιοι σωτηρίας τοῖς ἑγγύς καὶ τοῖς μακρὰν καὶ κατὰ Παῦλον «εὐδοκίαν Χριστοῦ ἐν τοῖς σφικτομένοις καὶ ἀπολυμένοις».

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Διαουλίας κ. Ἀκακίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Ἀννης τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς παρὰ τὸ Μαρκόπουλον Ἀττικῆς τὴν 15 Μαΐου ἐ.ε.

**

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων Ἐλευσίνος τὴν 22 Μαΐου ἐ.ε.

του. Κατόπιν πρέπει νὰ μάθῃ νὰ τὸ διαβάξῃ χωρὶς λάθῃ καὶ σύμφωνα μετὰ τὸ νόημα, διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ τὸ ἀπαγγεῖλῃ ὡραία τὴν ὥραν τῆς θείας Λειτουργίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὁ ἱερεὺς διευκολύνεται καὶ ἕνα καθήκον σπουδαῖον ἐκπληρώνεται καὶ οἱ χριστιανοὶ ὠφελοῦνται περισσότερον ἴσως παρὰ ἀπὸ ἕνα πρωτότυπον κήρυγμα τοῦ ἱερέως.

Κανεῖς ἱερεὺς δὲν πρέπει νὰ ἀμελήσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, ποῦ δίδει μετὰ τὸ στόμα τοῦ προφήτου: «Ἱερεῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλὴμ, παρακαλέσατε αὐτήν... εἰς ὅρος ὑψηλὸν ἀνάβηθι ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών, ὕψωσον ἐν ἰσχύϊ τὴν φωνήν σου»

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

Η ΠΕΡΙ ΧΙΛΙΕΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΝΕΩΤΕΡΟΙΣ ΧΡΟΝΟΙΣ

Ὅταν ἐθριάμβευσεν ἡ Ἐκκλησία κατὰ τῶν διωγμῶν ἀπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, αἱ χιλιαστικαὶ δοξασιεὶς ὑπεχώρησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων, ὅποτε παραφυᾶς προτεσταντικῆς τῶν Ἀπέναντων (ὁ Κύριος ἔρχεται) ἀπὸ τοῦ 1752 ἀνενέωσε τὰς χιλιαστικὰς συζητήσεις διὰ τὰ συστηματοποιηθῆ ἀπὸ τοῦ 1848 ὑπὸ τοῦ Μπένγκελ τοῦ προτεστάντου ὁ κώτερος χιλιασμός.

Παρὰ τῶν νέων τούτων χιλιαστῶν ἐδιδάχθη περὶ τοῦ χιλιασμοῦ ὁ πλούσιος Ἀμερικανὸς ἐδραϊὸς Κάρολος Τάξερ Ρώσσελ κάτοικος τοῦ Μπρούκλιν τῆς Ν. Ὑόρκης, ὁ ὁποῖος διὰ διακήρυξιν τοῦ ἐνόματός του διέθεσε τὸν πλοῦτόν του, γενόμενος ἀρχηγὸς συνονθυλευμάτων πασῶν τῶν αἱρέσεων, αἱ ὁποῖαι ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μετὰ σκαπὸν τὴν ἀνατροπὴν τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ τὴν ἀναστήλωσιν τῆς Ἰουδαϊκῆς λατρείας. Ἐκάλεσε δὲ τοὺς ὁπαδοὺς του Σπουδαστὰς τῶν Γραφῶν καὶ κυριολεκτικῶς κατέκλυσεν ὅλας τὰς χώρας μετὰ ἑκατομμύρια βιβλίων εἰς ὅλας τὰς ἐπισήμους γλώσσας μετὰ διαφόρους τίτλους κυπηταῖς, εἰς τὰ ὅποια βιβλία διεστρέβλωσεν τὴν ἐννοίαν ὧν σχεδὸν τῶν χωρίων τῆς Γραφῆς κατὰ τρόπον ἀκατάλυτον καὶ ἀνύμωλον.

Ἡ νέα αὕτη δρῶσις τῶν χιλιαστῶν ὑπὸ τὸν Ρώσσελ ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ 1874, ὅποτε ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν

τοῦ ἐκλήθη «ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ», συμπίπτει δὲ μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας τοῦ Πάπα ἐν Ἰταλίᾳ, ὅποτε κατ' αὐτοὺς ἐπραγματοποιήθη τὸ τῆς Ἀποκαλύψεως «ἔπεσεν ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη» καὶ ἤρχισεν ὁ Κύριος τὰ βασιλεῖα ἐπὶ τῆς γῆς ἀοράτως ἐπικρατεῖται δὲ κατ' αὐτοὺς ἡ ἐλευσίς του ἡ ὁρατὴ ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς ὁποίας καθορίζουν ἑκάστοτε καὶ τὸ ἔτος, ὅποτε θὰ ἔλθῃ ἡ εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον καὶ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων θὰ ἀποθάνουν πλέον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θὰ βασιλεύσουν μετὰ τοῦ Κυρίου ἐπὶ χίλια ἔτη. Καὶ τὴν γνῶσιν αὐτὴν ἀπεκάλυψεν ὁ Κύριος μόνον εἰς τοὺς χιλιαστὰς, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνέθεσε τὰ μαρτυροῦν εἰς ὄλον τὸν κόσμον περὶ τῆς βασιλείας ταύτης, καὶ τὰ θεωροῦν, ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ ὕψιστον καὶ τὸ μοναδικὸν ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον πράττοντες γίνονται ἄξιοι τῆς ὑπαδοχῆς τοῦ ἐρχομένου ἐπὶ τῆς γῆς Μεσίου διὰ τὰ συμβασιλεύσουν μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη. Δι' αὐτὸ καλοῦσιν ἑαυτοὺς καὶ μάρτυρας τοῦ Ἰεχωῦά καὶ μέλη τοῦ Συλλόγου τῆς Σκοπίας τοῦ Πύργου. Τὰ ἔτη δέ, τὰ ὁποῖα καθώρισαν μετὰ τὸ 1874 ὡς ἔτη τῆς ὁρατῆς ἐλευσεως τοῦ Κυρίου, εἶναι διάφορα, καθοριζόμενα ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τὴν διάψευσιν τῶν ἐλπίδων των μετὰ τὴν πάροδον ἑκάστου καθοριζομένου ἔτους, διότι θὲν καταλαμβάνει αὐτοὺς οὔτε ἀπαγοήτευσις, ἀλλ' οὔτε ἐντροπὴ ἐνώπιον τοῦ κόσμου, διότι διεψεύσθησαν τσαόνις.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ

Β'.

Ὁ πατέρας λοιπὸν χρεωστῆται νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων των. Πῶς ἡμῶς θὰ γίνῃ τοῦτο;

Πρωτίστως πρέπει νὰ προσέξουν εἰς ἓνα πρᾶγμα. Ποῖον; Νὰ εὐρίσκωνται σύμφωνοι εἴτε εἰς τὰς διαταγὰς, εἴτε εἰς τὰς συμβουλὰς, εἴτε εἰς τὸ ναί, εἴτε εἰς τὸ ὄχι, εἴτε εἰς τὴν τιμωρίαν, εἴτε εἰς τὸν ἔπαινον.

Τὸ ἐννοοῦν αὐτὸ πάντοτε ὅλοι οἱ γονεῖς; Ὁχι. Ὁπου ἡ μητέρα διατάσσει, ὁ πατέρας ἐμποδίζει. Ὁπου ἐκείνη ἐμποδίζει, ὁ πατέρας συγχωρεῖ, ἢ καὶ ἐπιβάλλει. Καὶ ἀντίστροφα. Ὁ πατέρας λέγει, ν α ἰ, Ἡ μητέρα κραυγάζει, ὅ χ ι. Ὁ πατέρας φωνάζει, ὅ χ ι, ἡ μητέρα ξεφωνίζει, ναί. Ἡ ἔδειρεν ὁ πατέρας, ἡ μητέρα χαϊδεύει. Ἐπέβαλεν νηστείαν ἡ μητέρα; ὁ πατέρας ἀντὶ ἐνὸς εἰδὲι δύο πιάτα. Αὐτὸς δὲ ἐτιμώρησεν; Ἐκείνη κατεφίλησε.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Ὁχι εἰς ὄφελος τοῦ παιδιοῦ βέβαια. Ἀλλ' εἰς τί; Εἰς διαστροφὴν του. Καὶ ἐπομένως εἰς καταστροφὴν του.

Ἀς δράσῃ ὁ ἓνας. Τὶ τὸ κέρδος, εἰάν ξηλῶνῃ ὁ ἄλλος;

Κτίσιμον τὴν μιὰν ὥραν, γκρέμισμα τὴν ἄλλην.

Ποῖον θὰ ὑπερισχύσῃ; Ἀσφαλῶς τὸ γκρέμισμα.

Γράφει αὐτὸς, σβύνει ὁ ἄλλος. Τὸ ἀποτέλεσμα; Μουτζούρα.

Τροῦνται ὁ ἓνας ἀπ' ἐδῶ, ὁ δὲ ἄλλος ἀντιθέτως ἀπ' ἐκεῖ. Τὶ τὸ τέλος; Σχίσμα.

Ἀγαπάτε λοιπὸν οἱ γονεῖς τὰ τέκνα σας; Προσέξτε νὰ εἰσθε σύμφωνοι εἰς τὴν ἀνατροφὴν των. Ἡ συμφωνία σας θὰ ἐπιβληθῇ ἢ διακωνία σας θὰ καταστρέφῃ. Καὶ τὸ παιδί σας τὸ συμρόμενον, ἔμπροσς συγχρόνως καὶ ὀπίσω, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἄνω καὶ κάτω, θὰ γίνῃ τὸ θυμὰ σας.

Τὸ θέλετε αὐτό; Ὁχι. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τὸ κάμνετε; Ἐνομίκετε, πῶς δὲν ἐβλάπτε; Ἀλλὰ δὲν χρειάζεται μεγάλη φιλοσοφία, διὰ τὰ νὰ τὸ καταλάβετε. Πῶς θὰ σὰς ἐμπιστευθῇ τὸ παιδί καὶ πῶς θὰ σὰς σεβασθῇ, καὶ πῶς θὰ μάθῃ πῶς πρέπει νὰ φέρεται, ὅταν αὐτὸ οἱ γονεῖς τὸ θηγοῦν κατὰ τρόπον τὸσον ἀκατάστατον καὶ τὸσον ἐναντίον; Θὰ εἴπῃ βέβαια «α ὅ τ ο ἰ ὅ ἐ ν ἡ ἔ ξ ε ὕ ρ ο υ ν τ ἰ κ ά μ ν ο υ ν». Καὶ φεῖ! ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σας τὴν σύγχυσιν θὰ προέλθῃ τὸ ἰδικόν του τὸ χάος.

Μὰ εἴτιχε νὰ διατάξῃ ἡ κάμῃ κατὰ τι εἰς τὸ παιδί ὁ ἓνας γονεὺς, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγκρίνει καὶ δὲν ἐπιδο-

ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Υ Π Α Κ Ο Η

Ἡ ὑπακοὴ ἀνωτέρα τῆς ἐγκρατείας, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ. Ὑπακοὴ ἐστὶν ἡ ὑποταγὴ ἡμῶν ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ θέλημα καὶ δευτέρου εἰς τοὺς γονεῖς, κηδεμόνας καὶ ἀνωτέρους· καὶ ἡ παντελὴς ἀρνήσις, ὅλων τῶν θελημάτων καὶ ὁρέξεων ἡμῶν. Μεγάλῃ καὶ θαυμαστῇ ἡ τῆς ὑπακοῆς ἀρετὴ. Πάντες ὑποτάγητε εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα. «Υποτάγητε ἀλλήλοις, ὡς ὁ Θεὸς» (Εφ. ε' 21). «Υποτάγητε εἰς τοὺς προσετώτας, ἡγουμένους, καὶ ἔξουσιαστας. Ἡ κατ' ἀνάγκην γενομένη ὑπακοὴ δὲν λογίζεται ἀρετὴ· ἡ προαιρετικὴ ὑπακοὴ ἐστὶν ἀρετὴ, διότι πηγάζει ἐκ τῆς ἀγαθῆς θελήσεως καὶ ἀγάπης. Ὁ ἔχων ὑπακοὴν ἀγαθὴν πᾶσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ πεπληρωταί. Βάσις καὶ ἀρετὴ

Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου

ΕΠΟΤΗΣΙΣ

Καὶ πῶς πίπτουσιν οἱ ἐνεργούμενοι ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Αὐτοὶ οἱ λογισμοὶ οἱ καθαροὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ φύσει ὀλισθαίνουσι, καὶ πλάνουσιν. Ἀρκεταὶ γὰρ ἐπαίρεσθαι, κατακρίνειν, καὶ λέγειν, σὺ ἁμαρτωλὸς εἶ, ἔχειν δ' ἑαυτὸν δίκαιον, οὐκ οὐδὲς τι λέγειν ὁ Παῦλος, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, Ἄγγελος Σατάν, ἵνα με κακώξῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. ἔχει γὰρ ἡ καθαρὰ φύσις τὸ ὑπεραίρεσθαι.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί :

- 1) Ι. Ν. Ἁγίας Τριᾶδος Κοπρινίων δι' ἀρχιερ. Λειτουργ.
- 2) Ι. Ν. Ἁγίας Τριᾶδος Μπαλλας δι' ἀρχιερ. Λειτουργ.
- 3) Ι. Ν. Ἁγίας Τριᾶδος Πεντέλης δι' ἀρχιερ. Λειτουργ.
- 4) Ι. Ν. Ἁγίας Τριᾶδος Ν. Λισίων
- 5) Ι. Ν. Ἁγίας Τριᾶδος Λευταζίου

Τὴν 11ην Ἰουνίου ἡμέραν Σάββατον Πανηγυρίζει ἡ Ἱερά Μονὴ «Ἄξιον ἔστι» Βασιματόμας δι' Ἀρχιερατικῆς Ἀγουσινίας.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν 29ην Μαΐου ἐ.ε., ἡμέραν Κυριακὴν, τελεῖται ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνος 40ήμερον Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς εἰς Κύριον μεταστάσης Τριανταφυλλιάς Κλείτσα, προσκηγνυρίας.

Ἡ μεταστάσα ὑπῆρξε πιστὸν τέκνον τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη.

κημιάζει ὁ ἄλλος; Ἄς ἐπιφυλαχθῇ νὰ εἴπῃ ἰδιαίτερος, καὶ ὄχι ἔμπρὸς εἰς τὸ παιδί. Διότι εἰς τὸ φανερόν πρέπει νὰ μείνῃ ἡ παντοεινὴ καὶ ἀδιάλειπτος τῶν γονέων συμφωνία, διότι ἐστὶ τὸ κύρος αὐτῶν θὰ παραμείνῃ ἀδιάπτωτον εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ παιδιοῦ· καὶ ὁ σεβασμὸς αὐτοῦ πρὸς αὐτοὺς παντοεινός. Καὶ ἐδῶ ἔγκειται ὁ βασικώτερος ὅρος τῆς ἀνατροφῆς.

Αὐτὸς δὲν ἐφυλάχθη; Τίποτε δὲν ἔγινε.

Ἀνέτρεφες τὴν βάσιν; Τὰ πάντα κατέστρεφες.

ρία πάσης ἀρετῆς, γνώσεως, προόδου, καὶ τελειότητος ἐστὶν ἡ ἀγία ὑπακοή, διὰ τῆς ὁποίας αποκτώνται πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἀρεταί, τῆς τελειότητος καὶ ἀγιωσύνης: ἄνευ αὐτῆς οὐδὲν καλὸν κατορθοῦται οὔτε γνώσις, οὔτε μόρφωσις καὶ σοφία, οὔτε τέχνη καὶ πρόοδος ἐν τῇ βίῳ. Ἐν πρώτοις ἔχει ἱερὸν καὶ ὑψιστον καθήκον ὁ Χριστιανὸς νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸ Θεῖον θέλημα, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ὀρθόν, τὸ σωτήριον, τὸ ἀγαθόν, καὶ τὸ τέλειον.

Ὁ Μ. Βασίλειος διδάσκει: «Ὁδὸ τὸ μὲν τοῖς ἐπιτεταγμένοις χρή ἀντιλέγειν· ἡ γὰρ ὑπακοὴ μέχρι θανάτου ἔχει τὸν ἔρον».

Ὑπακοὴ φῶς καὶ ζωὴ, ἡ δὲ παρακοὴ ἀμέλεια καὶ θάνατος. Ἡ ὑπακοὴ εἰς τὸν Θεόν, δροσίζει τὴν καρδίαν, παιδρύνει τὴν ζωὴν, φέρει τὴν γαλήνην εἰς τὴν ταρασσομένην ψυχὴν.

«Ὡςπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεσπάθησαν οἱ πιστοί, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἐνὸς, δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί». (Ρωμ. ε' 19). «Ὅπου ὑπακοὴ ἔκει πάσα χαρὰ, εἰρήνη καὶ εὐτυχία καὶ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ὅπου δὲ παρακοή, πᾶσα κακία, ἀνταρσία, κακοδαμονία, καὶ δυστυχία».

Ἡ ὑπακοή, ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἀρετὴ τοῦ Μοναχοῦ, ἄνευ αὐτῆς δὲν ἔμπορεῖ νὰ υπάρξῃ Μοναχισμός. Ἀλλὰ πρέπει τις, νὰ μάθῃ νὰ ὑπακούῃ πρὶν μάθῃ νὰ διατάσῃ. Ὁ Ρουσσώ εἶπεν: «Ἐάν δὲν ἔχῃς ἄλλο τι νὰ διδάξῃς τὰ παιδιὰ σου, δίδαξον αὐτὰ τὴν ὑπακοήν». Ἀριστον παράδειγμα ὑπακοῆς, μέχρι θανάτου ἐδειξεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς... (πρβλ. Φιλ. θ', 8).

Ἀρετὴ ἀρχομένου καὶ τιμῆ, τὸ μένειν ἐπὶ τῆς ὑπακοῆς (Χρυσόστομος).

«Ὁ δάλλων ἑαυτὸν εἰς ὑπακοὴν Πατέρων, ἀμεριμνῶν καὶ ἀνάπαυσιν ἔχει» (Δωρόθεος).

Ἀνάπαυσον τὸν Πατέρα σου, ἵνα ᾖταν ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον, παρακαλέσῃ ὑπὲρ σοῦ, καὶ ἐν σοὶ γένηται».

Ἐάν ἔχῃ τις πίστιν εἰς τινα, καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν ὑποταγῆναι αὐτῷ, οὐ χρεῖαν ἔχει προσέχειν ἐντολαῖς Θεοῦ· ἀλλὰ τῷ Πατρὶ αὐτοῦ συγχωρεῖν τὰ θελήματα αὐτοῦ, καὶ ἔγκλημα οὐκ ἔχει παρὰ Θεοῦ (Πατερικόν).

«Τὸν μὲν ὑπακούοντα εὐφραίνεισθω ἡ ἐλπίς τῆς ζωῆς, ἵνα πάσῃ χαρᾷ καὶ ὑπομονῇ, τὸ ἔργον Κυρίου γένηται».

«Ὅπου ἔχθραι, ἔρεις, θυμοί, φιλονικίαι, θυρόδους ἀσιγήτους ταῖς ψυχαῖς ἐμποιοῦσι, ἐκεῖ τὸ πνεῦμα τῆς πραότητος οὐκ ἀναπαύεται» (Μ. Βασίλειος).

Ἡ ὑπακοὴ ἀνωτέρα τῆς ἐγκρατείας ἀλλὰ μετ' αὐτῆς ἡμερώνει καὶ τὰ θηρία. «Τὸν μὲν ὑπακούοντα εὐφραίνεισθω ἡ ἐλπίς τῆς ζωῆς, ἵνα πάσῃ χαρᾷ καὶ ὑπομονῇ τὸ ἔργον Κυρίου γένηται» (Πατερικόν). Ἡ ἀληθὴς καὶ τελεία ὑπακοή, εἶναι ἀρετὴ ὑψίστη καὶ ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὁ δὲ μισθὸς αὐτῆς, μετῴων τοῦ κατὰ τὴν ἐγκράτειάν ἐστι κατορθώματος. Ἐχε ὑπακοὴν πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ ἀνωτέρους σου διὰ νὰ ἀποκτήσῃς ἄξιαν, ὑπόληψιν καὶ προκοπὴν εἰς τὸν βίον σου.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Α. Μ. ΒΑΣΙΛΕΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ

Έ ν τ α ὅ θ α

Ἐπὶ τῇ αἰσίῳ γεγονότι τῆς γεννήσεως τοῦ Διαδόχου τοῦ Θρόνου τῆς Α. Μ. ἐκφράζοντες συναισθήματα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἐθνικῆς συνειδήσεως πληρώματος Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος συγκαίρως θερμότητα καὶ εὐλαβῶς εὐχόμεθα, ὥπως μεγαλυνθῇ ὁ Ὑμέτερος Θρόνος ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἐθνικῶν πόθων.

+ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Αὔξέντιος

Α. Μ. Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντίνον

Τ α τ ὅ ῤ

Ἐπὶ ὀνομαστικῇ σήμερον ἑορτῇ Γ. Μ.

Συνοδᾷ Θεοσυστάτοις Θεαμίς ὀρθοδοξίας πατέρων ἡμῶν ὡς κανονικῇ ἡγεσίᾳ μυριάδων χριστιανῶν στερεῶς ἔχομένων πανσέπτων ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων διάπυρον ἀναπέμπει εὐχήν :

Ἀναστάς Σωτὴρ ἡμῶν Θεὸς πολυχρόνιον ποιῆσαι Γ.Μ. ἐνισχύσαι εὐδοῦσαι Αὐτὴν ἐπιτελεῖσαι μεγαλουργὸν ἔργον Ὀρθοδόξων Βασιλέων Βυζαντίου προστατῶν ἀναλλοίωτου ἀληθείας Οἰκουμένης Ὀρθοδοξίας, Δόξαν εὐσεβοῦς ἔθνους ἡμῶν.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

+ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὔξέντιος, Πρόεδρος
+ ὁ Μαγνησίας Χρυσόστομος
+ ὁ Διαιρείας Ἀνάκιος
+ ὁ Σαλαμίνος Γερόντιος

Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Κυβερνήσεως κ. Κ. Κόλλιαν

Κ η φ ι σ ί α ν

Ἐκπροσωποῦντες μεγάλην μερίδα Ἑθνικοφρόνων Ἑλλήνων πολιτῶν, καθηκόντως σεβομένων πανσέπτους παραδόσεις, αἰωνίους Θεοστατοὺς Θεσμούς, ὀρθοδοξίας πατέρων ἡμῶν. Δόξαν ἡμετέρου εὐσεβοῦς ἔθνους, εὐχόμεθα θερμῶς Ὑμέτερά ἐξοχώτητι ἐπὶ ὀνομαστηρίαις Αὐτῆς σήμερον μακρότητα ἡμερῶν, δύναμιν παρὰ Παντοδυνάμου Θεοῦ ἡμῶν Σωτῆρος κόσμου εἰς εὐδόωσιν Ἑθνοσωτηρίου ἔργου Κυβερνήσεως εἰς

ἐνότητά Ἐκκλησιαστικῇ συμφώνως Ν.Δ. 18 Ἰανουαρίου 1923.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

+ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὔξέντιος, Πρόεδρος
+ ὁ Μαγνησίας Χρυσόστομος
+ ὁ Διαιρείας Ἀνάκιος
+ ὁ Σαλαμίνος Γερόντιος

Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Κυβερνήσεως κ. Κωνσταντίνον Κόλλιαν

Ἀ θ ῆ ν α ς

Ἐπὶ ἀναλήψει ὑφ' Ὑμῶν ἔργου ἑθνοσωτηρίου Κυβερνήσεως ἐκφράζομεν τὴν εὐχὴν ὥπως εὐδοσθῇ θεάρεστον ἔργον Σας ἐπ' ἀγαθῇ φιλοφιλίας ἡμῶν Πατρίδος στόπ' Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐμβάλλομεν μέσῳ Ἑθνοτραπέζης ποσὸν 3.000 περισυλλεγὲν κατὰ Κυριακὴν 14.5.67 εἰς Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Αἰκατερίνης Παλαιοημερολογιτῶν Σιτάκη 7 Ἀνω Πατήσια ὑπὲρ ἐνισχύσεως σεισμοπλήκτων ἀδελφῶν μας.

Ὁ Ἐφημέριος Ἀρχιμ. Ἀναμπόδιτος Μπότσης.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀπεστάλησαν 2.000 δρχ. ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων ἀδελφῶν ἡμῶν, ὑπὸ τοῦ Παραρτήματος Χαλκίδος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΕΤΑ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Ἡ Σεβαστὴ Ἑθνικὴ Κυβέρνησις διὰ τοῦ ἐξοχωτάτου Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης κ. Α. Ραϊζάκη ἐκάλεσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ. Αὔξέντιον, Οὐτὸς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, τοῦ πρωτοσυγ. Ἀρχιμ. Θεοφίλου, τοῦ Ἀρχιμ. Παναρέτου, τοῦ Καθηγητοῦ Θεολόγου Σταύρου Καραμήτσου καὶ τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου κ. Νικ. Ἀναγνωστοπούλου, ἐγένετο δεκτὸς φιλοφρόνως ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ.

Εἰς ἀτιμώσφαιραν ἐγκαρδιότητος ὑπεδείχθησαν τὰ δέοντα, ὅσον ἀφορᾷ τὸ δίκαιον καὶ νόμιμον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος. Ὁ κ. ἐξήτος Ὑπουργὸς ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ μελετήσῃ ἐπισταμένως τὰ ὑπομνήματα καὶ σχετικὰ ἔγγραφα τοῦ φακέλου, ὅστις τοῦ ἐδόθη καὶ θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ εἰς ἐτέραν προσωπικὴν συνάντησιν.